

DANIEL PETER JANÁČEK, O.PRAEM. OPAT STRAHOVSKÝ

Velikonoční vigilie 2021

„Kdo nám odvalí kámen od hrobu?“ To bylo jedinou starostí žen, které jdou časně zrána pomazat Ježíšovo mrtvé tělo.

Kdo nám odvalí kámen, který dělí živé od mrtvých?

Kdo nám odvalí kámen z našeho srdce, který nás tíží?

Kdo mi odvalí kámen z hrobu mé naděje?

Kámen je neorganická, mrtvá hmota, která má různé formy. Kameny jsou studené, ale jsou schopné uchovávat teplo, hozené do vody vytvářejí kruhy. Kámen jako takový nemá žádný význam, ale může ho dostat. Kameny mohou vyprávět lidské příběhy. Kámen na psacím stole nemusí být jenom praktickým těžátkem, ale vzpomínkou na krásně prožité chvíle na dovolené, na dobrodružství, i připomínkou nebezpečí, nespravedlnosti a vyloučení. Z kamenů se dají stavět domy, mosty, kostely, po kamenech se dá kráčet. Pak jsou znamením solidnosti, stálosti a odolnosti. Kameny mohou být také nebezpečné a působit destrukci. Nejenom kamínky v rukou nešikovných dětí, které mají za následek rozbité okno, ale také kameny v rukou demonstrantů házené proti člověku, ať už ze vzteku, nebo bezradnosti. Kameny mohou být němými svědky světových událostí, válek a našich pohledů na ně. Náhrobní kameny vyprávějí příběhy našich předků a chtějí být vzpomínkou.

Jako náhrobní kámen může ležet na našem srdci vše to, co nás v životě tíží a sužuje: náš strach, nemoci a nákazy, různé starosti, zahořklost i zloba, hněv, vina a hřích – to vše dělá z našeho života hrob. Do něj je člověk hozen buď neštěstím, nebo se do něj dostane sám. Když se člověk vyléčí z nemoci a znovu ji dostane – to je hrob. Když už je člověk na konci svých sil a nemůže dál – to je hrob. Vytěsněná agrese, pocity a přání, vyhořelá, zlomená duše – to je hrob. Je vůbec někdo schopen odstranit tyto kameny z našich hrobů?

Smrt a hrob zakusil i Ježíš. Kdyby řekl: „Moji drazí, nic si z toho nedělejte, je to jenom na dva dny, pak jsem znovu zcela živý mezi vámi,“ pak by všechno smutek a úzkost byly falešné a náš strach zbytečný. Velikonoce by byly naoko a bez hloubky. Stačilo by počkat. Ono ale musí dojít ke kolapsu, ke konci, člověk si musí sáhnout na dno, jinak se nový život nemůže projevit. „Pšeničné zrno musí odumřít...“ Ani z nadhledu, ani z růžového optimismu se nedá vstát z mrtvých. Vzkřísit se dá jenom to, co bylo v tmavém sklepe zoufalství, jenom to, co bylo v hrobě.

Velikonoce jsou povstáním proti všemu, co náš život sužuje, křižuje a ničí! Vzkříšení se nedá naplánovat, ono jednoduše přijde. Záleží na Bohu a na našem hladu, na naději, která v nás hoří, „že věci, které se nedějí, se stanou.“ (Reynek) A když se odstraní kámen z hrobu a spadne ze srdce, pak je znovu místo pro život, radost a lásku.

Odvalený kámen se stal symbolem naděje – symbolem poselství, že Bůh – Láska a Život – je silnější než smrt. Naděje odstraňuje kameny.

B+S, otevřeme dnes svá srdce pro živou naději, která přichází z Kristova vzkříšení, a nechme se jí naplnit! Jako učedníci, když se opět sejdou po ukřížování a radostně volají: „Vstal, žije, zjevil se, poznali jsme ho!“ Církev vznikla z tohoto hnutí naděje. Bez naděje se neděje nic, bez ní vládne hrobové ticho!

Charles Péguy mluví o tom, že teologické ctnosti víra, naděje a láska jsou jako tři sestry. Dvě z nich jsou velké, jedna z nich je stále malá holčička. Všechny tři krácejí společně ruku v ruce, holčička Naděje uprostřed. Když se na ně člověk dívá, tak si myslí, že ty velké sestry vedou tu malou, ale ono to je ve skutečnosti naopak. Ta malá vede ty velké. Naděje vede Víru i Lásku.

Bez Naděje by vše skončilo. To je naše životní zkušenost. Když vstaneme a nic nečekáme, jsme jako mrtví. Když se však objeví byť jen malinkaté semínko naděje v našem srdci, stane se zázrak. Najednou je vše jinak: s námi samými, s naší rodinou, se společenstvím, společnostmi, Církvi... Dát naději, to patří k tomu nejkrásnějšímu, co může člověk udělat. Naději musíme žít, musíme se jí nechat vést. To znamená otevřít se pro budoucnost, zejména pro tu ultimativní a věčnou. Nebojme se jí! Ona nás nevzdálí od života, ona není ideologií.

Jádrum a pramenem křesťanské naděje je Kristovo vzkříšení. Spolu s apoštolem Pavlem „věříme, že Ten, jenž vzkřísil Pána Ježíše, vzkřísí i nás spolu s Ježíšem a postaví nás vedle něho spolu s vámi.“ (2 Kor 4, 14)

Naděje je schopna odvalit i hrobový kámen. Když přišly ženy k hrobu, kámen už byl odvalen. Místo něj tam seděl Boží posel. Koncem velikonočního rána není hrob, ale pozvání jít do Galileje a tam se setkat se Zmrtvýchvstalým.

„Který anděl řekne nám, že život jde dál?

Který anděl přijde, aby odstranil kámen od hrobu?

Který anděl nám ukáže, jak obstát v životě?

Který anděl nám otevře oči, abychom viděli plody již v semínku?

Který anděl otevře uši, abychom porozuměli tajemství?

Který anděl nám propůjčí křídla, abychom nahlédli do nebe?

Budeš ty pro mne, budu já pro tebe tím andělem?“ (W. Willms)